

РЕШЕНИЕ

№ 4398

гр. София, 03.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 07.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Сточева, като разгледа дело номер **3472** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя В. М. Б. срещу Решение № ПО-64/27.03.2020г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което е потвърдено постановление изх.№ С200022-023-00000318/30.01.2020г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

В жалбата се съдържат доводи, че както решението, така и потвърденото с него ПНПОМ, са незаконосъобразни и необосновани, издадени при липса на ясни мотиви и несъответствие с целта на закона, превишаване на необходимите мерки на административна принуда, с което се ограничава правната сфера на жалбоподателя. Излагат се доводи относно липсата на законови предпоставки за начисляване на данък по ЗКПО, поради липса на дейност на дружеството, което води до извод за липса на необходимост от налагане на обезпечителни мерки.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв.П. моли жабата да бъде уважена по съображения подробно изложени в нея. Претендира разноски в размер на 650 лв., за което представя списък.

Ответникът - ТД на НАП – С., чрез юрк. М. изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

На дружеството-жалбоподател е възложена ревизия със ЗВР № Р-22221020000388-020-001/24.01.2020г. За установяване на публични задължения за корпоративен данък(КД) за периода 01.01.2014г.-31.12.2018г. Със ЗИЗВР №Р-22221020000388-020-004/17.06.2020г. е удължен срокът за извършване на ревизията до 30.12.2020г.

С искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ, ръководителят на ревизията е мотивирал предприемане на мерки за предварително обезпечаване. В искането е посочено, че през ревизираният период, дружеството, което е регистрирано през 2008г., не декларира никакви приходи и не е регистрирано по ЗДДС. В същото време отчита разходи за амортизация, притежава съоръжения за 1 560 000 лв. и концесии, патенти, лицензии, търговски марки, програмни продукти и активи за 275 000 лв. Установено от справка за паричните потоци на дружеството, че през годините има постъпление от 1 600 000,00лв. и плащания в размер на 1 082 000,00лв. През 2017г. в дневника за продажби на друго дружество са включени фактури за продажба на актив 26 700,00лв., който не е заведен в [фирма]. От извършения анализ на наличната информация, ревизиращият екип е мотивирал извод за наличието на обтоятелства, водещи до отклонение от данъчното облагане. Според органа на приходите очакваният от ревизията размер на главницата е 368 000,00лв. и лихви общо в размер на 132 000,00лв. Относно имущественото състояние на ревизираното дружество е установено, че същото не разполага с недвижими имоти, ППС/МПС или други ДМА. Необходимостта от налагането на предварителните обезпечителни мерки е обосновано с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на ревизираното лице, вследствие на което ще бъде затруднено събирането на евентуалните задължения.

С Постановление № С200022-023-00000318/30.01.2020г. главен публичен изпълнител, на осн. чл.121, ал.1 ДОПК, е наложил обезпечителни мерки – Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма] в размер на 500 000,00лв. Запорното съобщение е връчено на банката на 30.01.2020г., от която е постъпил отговор, че по сметката на дружеството няма достатъчна наличност за обезпечаване на вземането. С ПНОМ от 14.02.2020г. е наложен запор върху притежаваните от дружеството безналични ценни книжа, като от Централния депозитар е установено, че дружеството не притежава такива. Това ПНОМ не е предмет на обжалване в настоящето производство.

С решение № ПО-64/27.03.2020г. жалбата срещу двете постановления за налагане на ПОМ е оставена без уважение като неоснователна. Отказът е подробно мотивиран съобразно приетата за установена фактическа обстановка от ревизиращия орган. Налагането на предварителното обезпечение е мотивирано с опасността удовлетворението на бъдещото вземане да е невъзможно или значително затруднено. Посочено е, че жалбоподателят разполага с възможностите по чл.199 ДОПК за замяна на мерките и чл.229 ДОПК за разрешение на неотложни плащания с цел да не се затруднява дейността му. Отчетен е и принципа за съразмерност, залегнал в чл.6 от

АПК, намерил отражение в чл.195, ал.7 ДОПК, че обезпеченията следва да съответстват на вземанията на държавата и общините. Решаващият орган е приел, че са спазени изискванията за форма и съдържание на постановлението, посочени в чл.196 вр. с чл.121, ал.2 от ДОПК, както и че са спазени изискванията на чл.121, ал.1 и ал.3 от ДОПК.

Правни изводи :

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 197, ал.2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал.1 ДОПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 121, ал. 2 ДОПК, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Оспореното постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167 вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК. Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК.

Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящ административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма.

Междувременно, с определение № 4025 от 03.06.2020г. по адм.дело № 4427/2020г. на АССГ е продължено действието на наложените обезпечителни мерки с процесното постановление до приключване на ревизионното производство и издаване на акт по чл.119, ал.3 ДОПК.

Разпоредбата на чл. 121, ал. 1 ДОПК урежда случаите на налагане на обезпечителни мерки. Въпросните мерки имат привременен характер (чл. 121, ал. 4 и 5 ДОПК), като предназначението им е да гарантират събирането на публичните вземания на този етап от ревизионното производство, с оглед предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на длъжника, които биха осуетили събирането на задълженията за данъци, които ще бъдат установени с ревизионен акт. Ако при приключване на ревизионното производство с ревизионен акт бъдат установени публични задължения в очаквания размер, публичният изпълнител пристъпва към продължаване действието на наложените мерки съгласно възможността, предвидена в разпоредбата на чл. 121, ал. 6 ДОПК с налагане на обезпечителни мерки на основание

чл. 195 ДОПК от същия вид и върху същото имущество, обезпечаващи конкретно установените по основание и размер публични задължения, а в случай че не се стигне до установяване на очаквания размер на публичните задължения, може да се процедира по реда на чл. 208, ал.1 от ДОПК.

В рамките на производството по издаване на постановлението за предварително обезпечаване чрез налагането на съответните мерки, компетентният публичен изпълнител извършва преценка дали действително ще бъде невъзможно, респ. затруднено събирането на публичните задължения и при съобразяване на условията по чл. 121, ал. 3 ДОПК той има правомощието да наложи обезпечение. Преценката за евентуална затрудненост на събирането на задълженията е в рамките на неговата дискреционна власт.

Видно от данните по делото, с издаването на ЗВР на 24.01.2020г. е образувано ревизионно производство по отношение на жалбоподателя, което е удължено до 30.12.2020г. В хода на вече започнало производство и на база искане на орган по приходите е издадено ПНПОМ от 30.01.2020г., с което с цел да се защитят интересите на държавата е наложена като предварителна обезпечителна мярка – запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на дружеството – жалбоподател, както и по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, а също така и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в посочените в ПНПОМ банки за сумата 500 000,00лв.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако: а) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; б) не съществува изпълнително основание; или в) не са спазени изискванията за налагане предварителните обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 2 и чл. 195, ал. 5 ДОПК.

Първото отменително основание по чл.197, ал.3, пр.1 ДОПК в случая не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото не са представени доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция, държавни ценни книжа, което да обуславя задължителна съдебна отмяна на наложения съгласно чл. 121, ал. 1 ДОПК с процесното постановление запор на вземанията му от посочените банки.

Второто отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 2 ДОПК в случая не е приложимо. Спорните обезпечителни мерки са предварителни по чл. 121, ал. 1 ДОПК за обезпечаването на бъдещо публично вземане към жалбоподателя. За налагането им, изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 1–8 ДОПК не се изисква и за това липсата му не обуславя отмяната им. Общото правило по чл. 195, ал. 1 ДОПК, че подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания важи за окончателните обезпечителни мерки, поради което и това същото е предмет на друго производство.

Процесните обезпечителни мерки са наложени на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК - в хода на ревизия, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Съгласно чл. 121, ал. 3 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Съдът намира, че разпоредбата на чл. 121, ал. 3 ДОПК следва да се тълкува

съобразно систематичното ѝ място, като се държи сметка на засиления държавен интерес, деклариран в чл. 121, ал. 1 ДОПК - охрана на събирането на публични държавни вземания. Всяко обезпечение неминуемо води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество, нормата на чл. 121, ал. 3 ДОПК предвижда налагането изборително на тези обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето. При липсата на имущество или при неговата недостатъчност, обаче, се налага балансиране между публичния интерес от събиране на евентуалните бъдещи публични задължения и накърнения частен интерес от наложените ограничителни мерки. В случая, доколкото липсват доказателства за наличието на други активи наложеният запор се явява единствената подходяща обезпечителна мярка.

ПНПОМ е мотивирано. Както приходните органи, така и съдът, в производството по чл. 197 ДОПК, не могат да преценяват изводите на ревизиращите органи досежно дължимостта на публичните задължения и техния размер. Преценката в обезпечителното производство се ограничава до възможността да се затрудни събирането на бъдещото публично вземане, като с ограничителната мярка възможно минимално се затрудни дейността на лицето. В случая тази предпоставка е налице – евентуалните бъдещи задължения на лицето са в особено големи размери, като със заповиране на банковата сметка до сумата в размер на евентуалните бъдещи задължения няма данни да се спира извършваната от лицето дейност съгл. чл. 121, ал. 3, изр. 2 ДОПК. Изложените аргументи от жалбоподателя и представените доказателства, относно твърдението му за липса на основания за начисляване на корпоративен данък, са относими към предмета на доказване в ревизионното производство, но не и в настоящето обезпечително производство.

За ревизираното лице е налице възможност да иска разрешаване на неотложни плащания във връзка с дейността му – чл. 229, ал. 1 от ДОПК или ако разполага с други активи, годни да обезпечат установяваното му задължение, да поиска замяна на наложените обезпечителни мерки по реда на чл. 199 от ДОПК. Няма пречка да се подават и последващи искания по чл. 229 от ДОПК в зависимост от конкретните нужди по извършване на плащания. Жалбоподателят се е възползвал от тази законова възможност, като в искането за продължаване срока на обезпечителните мерки от 29.05.2020г. изрично е посочено, че с цел да не се препятства дейността на дружеството по негово искане е изпратено разпореждане на основание чл.229, ал.1 ДОПК с изх.№ 53-00-910/31.03.2020г. до ТБ [фирма].

Както бе посочено по-горе, в настоящото производство не може да се изследва наличието на публични задължения, тъй като те са предмет на друго производство – ревизионното. Характерът на мярката е привременен и поради това чл. 121, ал.1 от ДОПК не изисква публичното вземане да е безспорно установено по размер, нито пък да е изискуемо – именно по тази причина мярката е предварителна.

Във връзка с необходимостта от извършване на проверка спазен ли е принципът на чл. 6 от АПК настоящият състав намира, че в постановлението и потвърждаващото го решение са изложени достатъчно конкретни мотиви, които да правят обоснован извода, че ще се затрудни събирането на предполагаемото публично задължение.

Публичният изпълнител е събрал, анализирал и изложил релевантната за събирането на бъдещите вземания информация - данните за имущественото състояние на ревизираното лице, респ. липсата на недвижимо имущество и друго движимо

имущество. Въз основа на това, обоснован е изводът на публичния изпълнител, че предварителните обезпечителни мерки са необходими с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Следователно не е нарушен чл. 121, ал. 1 от ДОПК, нито чл. 6 от АПК.

В хода на съдебното производство от жалбоподателя не са ангажирани доказателства, посредством които да се установи неговото финансово и имуществено състояние, респективно, че притежава имущество и/или вземания, достатъчни да покрият стойността на очакваните задължения по ревизионен акт.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски.

На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на основание §2 от ДОПК, вр. чл.144 АПК, вр. чл.78, ал.8 ГПК и чл.37 от ЗПП вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв. Възнаграждението се определя на база посочените правни основания, тъй като разпоредбата на чл.161 ДОПК се намира в глава Петнадесета от ДОПК, която се отнася до обжалването на РА, а настоящият спор не е такъв.

Водим от горното АССГ

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя В. М. Б. срещу Решение № ПО-64/27.03.2020г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което е потвърдено Постановление изх.№ С200022-023-00000318/30.01.2020г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя В. М. Б. да заплати на ТД на НАП С. направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението е окончателно и на осн. чл.197, ал.4 ДОПК не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: